

פרשת דברים

ויאמר ה' אלי אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה (ב, ט)

לקמן (כג, ז) נאמר 'לא תדרוש שלומם וטובתם כל ימיך לעולם', ולכאורה ה"ז סתירה למה שנאמר כאן דאסור להתגרות במואב.

וביאר שם הרמב"ן, ד'לא תדרוש' נאמר במקרה שילחמו עימם בעיר שכבשו דע"כ יש ציווי לא לקרוא להם לשלום, וכן באופן שהם יבואו להלחם בארצנו מותר לנו לרדוף אחריהם ולכבוש מהם את המדינות ולהכות את יושבי הערים שעשו עמנו הרעה.

רבי חיים מבריסק יישב בזה באופן אחר. דהנה הרמב"ם השמיט מצוות 'אל תתגר בם מלחמה' ממנין המצוות, וכבר תמה ע"כ הרמב"ן.

ונראה לבאר שיטת הרמב"ם, דבאמת ארצות קיני קניזי וקדמוני שהם אדום עמון ומואב, כבר הובטחו לאברהם אבינו, אלא דרק לעתיד לבוא ירשו אותם ישראל וילחמו בהם.

בהכרח צ"ל דהאיסור ד'אל תתגר בם מלחמה' אינו נאמר לדורות, דהרי לעתיד לבוא יהיה מותר להלחם בהם ולפיכך השמיט הרמב"ם דין זה.

מעתה מיושב גם קושית הרמב"ן, ד'אל תצר את מואב' נאמר על ימינו אנו, ואילו 'לא תדרוש שלומם וטובתם' נאמר לעתיד לבוא דיהיה מותר להלחם בהם

מקור: פנינים משולחן גבוה